

ρισσότεροι θὰ σταθμιζῶσιν εἰς τὸ μέλλον ἡρεμώτερον τοὺς ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος λόγους, θὰ καταστῶσι πολὺ περισσότερον ἢ τώρα κύριοι τῶν νεύρων των. Ἡ μεγάλη ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Ἕλληνας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἀγγλον, τὸν Γερμανόν, τὸν Γάλλον, δὲν ἐσχημάτισεν ἀκόμη τὴν πεποιθησιν ὅτι ὑπὲρ τὸ ἄτομόν του, ὑπὲρ τὰ μέσα, τὰ ὅποια διαθέτει, κεῖται ὁ νόμος. Δὲν εἶνε διόλου πεπεισμένος ἀκόμη ὅτι ὅταν ἀφαιρήσῃ τὴν ζωὴν ὁμοίου του θ' ἀνάβῃ τὸ ἰκρίωμα ἢ ἐν τῇ εὐτυχιστάτῃ τῶν περιπτώσεων θὰ διέλθῃ τὸν ἐπίλοιπον τοῦ βίου του χειρωνακτικῶς ἐργαζόμενος ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα δὲ ἀπομεμονωμένος ἐντὸς σιδηροῦ κλωβίου, ὡς πραγματικὸν ἄγριον θηρίον ὅπου εἶνε.

Ἐσχάτως ἐν κύλλω φίλων ἀποιοι μᾶς διηγείτο τοὺς ἄθλους φοβεροῦ φηστοῦ, ὁ ὅποιος εἶχε θύσει καὶ ἀπολέσει πρὸ τινων ἐτῶν ἐν γειτονικῇ πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ἐπαρχίᾳ, ἐν Λεβαδείᾳ, ἃν δὲν ἀπατώμαι. Εἶχε φονεύσει καὶ σκυλεύσει ἀνθρώπους, ἄλλους εἶχε ληστεύσει, ἄλλους κάψει, τ σ ι τ σ η ρ ί σ ε ι (κατὰ τὴν νέαν κοινοβουλευτικὴν ἔκφρασιν), διὰ ζεστοῦ ἐλαίου, ἄλλων εἶχε κόψει ταῖς μύταις καὶ τὰ αὐτιά. Ὁ ληστικὸς κώδιξ ἐφηρμοσμένος ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν φοβερῶν αὐτοῦ ἄθρων.

— Πού τὸν ἔκοψαν αὐτόν; ἤρωτησα αὐτομάτως.

— Τὸν ἔκοψαν; ἀπήντησεν ὁ διηγούμενος τὴν αἰματηρὰν ἱστορίαν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας τελειώνει ἢ ποινὴ του καὶ θὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Θὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν; Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμῃ κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας τοῦ Ἀμοιραδάκη; Νὰ προσφέρῃ ἴσως στόλον εἰς τὸ ἔθνος, νὰ στρώσῃ τὸν σιδηρόδρομον Πειραιῶς-Λαρίσης ἢ νὰ διοχετεύσῃ τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας εἰς τὰς Ἀθήνας δωρεάν;

Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι μετὰ τινὰς μῆνας θὰ λάβῃ τις ἐξ ἡμῶν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὸν ἀποφυλακίζόμενον ἥρωα τῆς Λεβαδείας εἰς κανὲν πολιτικὸν σαλόνι, συζητοῦντα περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ κ. Τρικυπῆ ἢ τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Δυστυχῶς, εἰς ἐπίμετρον τῆς λυμαινομένης τὸν ἐγκληματικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἀτιμωρησίας, ἀνεφάνησαν ἐσχάτως καὶ ῥομαντικοὶ δικηγόροι, ὡς ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Μομφερράτος, εὐγλωττῶς μὲν, ἀλλ' ἥμισυ πειστικῶς, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς. Γνωρίζει ἐν τούτοις πολὺ καλλίτερον ἐμοῦ ὁ κ. Μομφερράτος τὴν σύντομον, λογικὴν καὶ συνοπτικὴν διαδικασίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑποβάλλονται εἰς τὰς ἄλλας χώρας οἱ ἐκ προμελέτης φονεῖς. Δικάζονται, παρέχεται αὐτοῖς ἡ νόμιμος προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν τῆς ἀναίρεσέως των, ἔτέρα προθεσμία ἵνα ζητήσωσι χάριν παρὰ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ — ἣτις εἶνε ἡ συνηθεστέρα — ἡ λαιμητόμος ἐκτελεῖ ἄνευ ἀναβολῆς τὸ ἔργον τῆς. Ἐδῶ διατί ἀφίονται νὰ σῆπωνται ἐν τῷ μαρμασμῷ καὶ ἐν τῇ ἀδρανεῖᾳ οἱ ἥμισυ συμπαθεῖς μοι, ἀλλὰ τόσο ἀναγκαῖοι εἰς τὴν κοινωνικὴν εἰρήνην δεσμῶται τοῦ ἐπιθαλασίου φρουρίου τοῦ Ναυπλίου; Ἄντι νὰ ἐξαντλώμεν τὴν φιλανθρωπίαν μας ὑπὲρ τῶν κακούργων, καλλίτερον θὰ ἐπράττομεν δαπανῶντες αὐτὴν ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες εἶνε προωρισμένοι νὰ καταστῶσι οὐμάτῶν.

Τὸ δίκαιωμα τῆς χάριτος, ἐν ἡ ἀφρονίᾳ παρέχεται καὶ ὅπως ἐξασκεῖται παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς πολιτικῆς, κατὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος, κατὰ τὸ συμφέρον τῶν ἐνόχων κυρίως, εἶνε, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, μία τῶν αἰτιῶν διὰ τὰς ὁποίας ἐπλεόνασε τὸ ἐγκλημα, ἀποτελεῖ δ' ἐν τῶν δεινότερων σιγμάτων τοῦ δημοσίου βίου μας. Ὅμως ἀπαντήσητε ἴσως ὅτι ἡ χάρις ἐπιβάλλεται ἐν Ἑλλάδι ἐκ λόγων ὑψίστης φιλανθρωπίας, διότι αἱ φυλακαὶ μας εἶνε ἀληθῆ νεκροταφεῖα ζώντων, σχολεῖα διαφθορᾶς, σωματικῆς καὶ ψυχικῆς πωρώσεως καὶ ἀποθηριώσεως, οὐχὶ δὲ οἶκοι μετανοίας καὶ ἐξημερώσεως. Θὰ εἰπῆτε ὅτι δέκα πλοῦσοι, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Συγγροῦ, ὅστις προσέφερεν εἰς τὸ ἔθνος πρακτικώτατον δῶρον, προτύπου φυλακᾶς, θὰ ἐτηργέτουσιν τὴν Ἑλλάδα πλείεστερον ἔλων τῶν πολιτιολόγων καὶ κοινωνιολόγων, οἱ ὅποιοι συνιστῶσι κάθε τόσο καὶ νέαν πανάκειαν, ἐναντίον τῆς πλημμύρας τοῦ ἐγκλήματος, θὰ δικαιολογήσητε τοῦτον, θ' ἀδικήσητε ἐκεῖνον, καὶ θὰ ἔχητε δίκαιον, πολὺ δίκαιον....

Εἰς ὅλα αὐτὰ εἶμαι σύμφωνος, συμφωνώτατος. Ἄλλὰ μήπως ἀναιροῦν τὴν ἰδέαν μου; Τὸ πολὺ ἀποδεικνύουν ὅτι διὰ νὰ μὴ δίδωμεν χάριτας πρέπει νὰ ἔχωμεν φυλακᾶς. Τότε ἄς κάμωμεν φυλακᾶς! Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην.

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ.

## ΕΓΚΟΣΜΙΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

### ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Ἡ θέλησις σὺν τῷ χρόνῳ κατανακᾷ τὰ ἐμπόδια, ἀλλ' αἱ ἐπιθυμίαι μας κατατρίβονται δαμάζουσαι τὰς δυσχερείας καὶ ὅταν ἀποκτώμεν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν, δὲν τὸ ἐπιθυμοῦμεν πλέον.

Καθῆκον ἔχει τις, ὅταν ἀναγινώσκῃ ἐκ νέου τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς του, ν' ἀφίησιν εἰς τὴν θέσιν των τὰς εἰκόνας καὶ τοὺς σελιδοδείκτας τὸ παρελθὸν ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συνηγήσαμεν εἰς τὸν δρόμον μας καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ὑπομένει τις τὰς λύπας ὅταν εἶνε νέος, ἀναλογιζόμενος ὅτι μακρὸς βίος θ' ἀνακουφίσῃ αὐτὰς τὰς ὑπομένει ὅταν εἶνε γέρον, ἀναλογιζόμενος ὅτι γρήγορα θ' ἀπαλλαγθῇ αὐτῶν.

Προχωρῶν τις εἰς τὴν ἡλικίαν, δὲν ἐπιζητεῖ πλέον ἢ ἀληθεῖς καὶ δεδοκιμασμένας συμπαθείας ὅπως δὲν φέρει πλέον οὔτε ψευδῆ κοσμήματα, οὔτε ἀλλοκότους καλλωπισμοὺς ἐπιβαλλομένουσ ὑπὸ τοῦ συμμοῦ.

Αἱ ἀγναὶ σκέψεις γεννῶνται ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἡρεμοῦντι πνεύματι, ὅπως τὰ ἄνθη ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀκυμάντου λίμνης.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ γνωρίζοντες πολὺν κόσμον τρίβονται ὅπως τὰ διὰ πολλῶν χειρῶν κυκλοφορήσαντα νομίσματα.